

klausuler i lejekontrakter overalt i de af lovforslaget omfattede kommuner, hvad enten det drejer sig om beboelse eller erhvervslejemål, ikke kan medføre lejeforhøjelser i perioden efter 1. april 1967.

Forslaget om, at *restaurering* af fredede bygninger kan godkendes som forbedringer, er — efter kommunalt ønske — udvidet derhen, at der også i *ejendomme, der omfattes af en vedtaget og godkendt bevarende byplan*, kan gennemføres lejeforhøjelser til dækning af rimelige udgifter ved tilsvarende restaureringer, når arbejdet er godkendt af kommunalbestyrelsen.

Hvad angår spørgsmålet om kontrol med lejen af *enkeltværelser* m. v., er der ud fra den opfattelse, at det gældende opsigelsesvarsel i mange tilfælde er for kort, indsat en bestemmelse, hvorefter *opsigelse* af lejemålet skal ske *med mindst 1 måneds varsel*.

Som nævnt i forbindelse med den nærmest foregående sag var lovforslaget et led i det boligpolitiske forlig, som blev indgået mellem socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre den 18. januar 1966. Der var derfor blandt forligspartiernes ordførere enighed om at anbefale lovforslagets gennemførelse med de nu foreslåede ændringer.

Et spørgsmål, som ikke var færdigbehandlet under udvalgsarbejdet i 1965-66, var de særlige regler om *binding af lejeforhøjelser i ejendomme med kun 2 lejligheder*, hvoraf udlejeren bebor den ene. Det var hensigten at tage bl. a. dette spørgsmål op til behandling under det kommende udvalgsarbejde.

De øvrige ordførere var alle kritisk indstillede over for lovforslaget.

Arne Larsen (SF) var bl. a. betænkelig ved, at der *slækkedes for meget på lejerbeskyttelsen*, og ved, at det var overladt til den enkelte kommunalbestyrelse at afgøre, hvornår den ønskede at sætte lejerbeskyttelsen ud af kraft ved at overgå til et frit boligmarked.

Bækgaard (Uafh) fandt, at lovforslaget var for meget *i lejernes favør* til, at dets formål — en normalisering af boligmarkedet — kunne forventes opnået.

Heller ikke *Niels Westerby* (LC) troede på, at lovforslaget ville føre til det ønskede resultat. Han fandt imidlertid, at lovforslaget i for høj grad begunstigede *ejerne* på lejernes bekostning.

Boligudvalget, hvortil lovforslaget henvistes, nåede ikke at afgive betænkning inden samlingens slutning.

Lovforslaget fremsattes på ny i folketingsårets 2. samling. Herom henvises til omtalen side 269.